

Arrest

nr. 135 844 van 5 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HELSEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 januari 2012 en heeft zich op 9 oktober 2014 voor de derde keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 24 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse etnische origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Qala Baba Nur gelegen in het district Paghman, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kaboel. U bent geboren in 1996. U ontvluchtte Afghanistan eind 2010 en kwam in België aan op 8 januari 2012. Op 9 januari 2012 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in.

In uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u één jongere en één oudere broer had, en dat uw oudere broer m.(...) M.(...) een aan de taliban verbonden dorpsmullah is. U verklaarde zowel de taliban als de overheid te vrezen in Afghanistan omdat m.(...) M.(...) wapens in jullie tuin verstopt had en u de autoriteiten hierover ingelicht had. Voor uw vlucht naar België verschool u zich nog drie dagen bij uw oom langs moederszijde in het dorp Qalay Nazara. Omdat uw oom vreesde op die manier de aandacht van de taliban te trekken, verliet u het land.

Op 26 oktober 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen betreffende zowel uw problemen met de taliban als met de Afghaanse autoriteiten. De beslissing van het CGVS werd op 20 maart 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 29 oktober 2013 diende u een tweede asielaanvraag in, waarbij u verklaarde België niet te hebben verlaten sinds uw eerste asielaanvraag. In het kader van uw tweede asielaanvraag verwijst u nog steeds naar de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag maar stelt u eveneens dat u niet de volledige waarheid vertelde. U verklaart dat u op aanraden van andere Afghanen verzweeg dat u nog een andere oudere broer heeft met de naam Q.(...) S.(...) die gedurende een aantal jaar in het Afghaans nationaal leger (ANA) diende. Deze zou gewond zijn geraakt door een bomexplosie en daarbij zijn heen zijn verloren. U verklaart dat u gezien de tewerkstelling van uw broer Q.(...) S.(...) nu nog meer de Taliban vreest. U stelt ook dat vrienden van uw broer M.(...) naar jullie huis in Qalay Baba Noor kwamen en een dreigbrief achterlieten. Ten slotte verklaart u dat zowel uw moeder als uw broer Q.(...) S.(...) ongeveer vier maanden geleden om het leven kwamen door een overstroming. U verklaart dat u, op uw oom die erop aandringt dat u in België blijft na, over geen familiaal netwerk meer beschikt in Afghanistan.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u vier foto's van uw broer Q.(...) S.(...) in legeruniform, een medisch attest betreffende uw broer en twee documenten betreffende zijn activiteiten in het ANA, twee documenten betreffende uw dossier bij de dienst Tracing van het Rode Kruis, een handgeschreven document met verwijzingen naar rapporten over Afghanistan, een document betreffende uw medische situatie uitgaande van een persoon die u relaxatietherapie aanbiedt en een medisch attest uitgaande van uw behandelend geneesheer neer.

Op 3 april 2014 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan gehecht worden aan uw nieuw aangebrachte asielmotieven en u geen nieuwe elementen aanbracht betreffende de asielmotieven die u in uw eerste asielaanvraag uiteenzette. In haar arrest van 23 juli 2014 bevestigde de RvV de beoordeling van het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verklaarde zich voor een derde maal vluchteling op 9 oktober 2014. In uw huidige asielaanvraag herhaalt u de asielmotieven die u in uw eerdere asielmotieven uiteenzette. U voegt eraan toe dat u met behulp van uw voogd het IOM contacteerde om te kijken of een terugkeer naar Afghanistan mogelijk is voor u.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u neer: een verzoek aan het IOM om onderzoek te doen naar uw familiesituatie, een rapport van de Jamestown Foundation over de toekomstige strategieën van de Taliban, zeven verklaringen over uw houding en engagement in België en een arrest van de RvV.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze volledig overeenkomen met de asielmotieven die u in uw eerste twee asielaanvragen heeft uiteengezet, met name dat u vervolging vreest vanwege de Taliban omdat een van uw broers bij het Afghaans leger tewerk was gesteld terwijl u de wapenvoorraad van uw andere broer, een talib, aangaf bij de politie, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter de asielmotieven die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, herhaalt is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De neergelegde stukken kunnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. U legt immers geen stukken neer die als bewijskrachtig kunnen worden beschouwd in het kader van uw asielaanvraag. De brief waarin u het IOM naar een onderzoek van uw familiesituatie in Afghanistan vraagt kan uw beweringen niet ondersteunen, temeer moet vastgesteld worden dat uw verklaringen betreffende de lotgevallen van uw familie ongeloofwaardig zijn gebleken, waardoor moet worden besloten dat ervan kan worden uitgegaan dat u in geval van terugkeer nog steeds beroep kan doen op uw netwerk. De zeven verklaringen over uw schoolcarrière, uw sociaal leven en tewerkstelling in België hebben geen uitstaans met uw vrees op vervolging of risico op ernstige schade dat u zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Het rapport van de Jamestown Foundation stelt dat de Taliban in haar aanvallen bijzonder focust op de nationale inlichtingendienst en uit daarnaast de verwachting dat de Taliban vooral in 2015 zal proberen grote terreinwinst te boeken. Dit rapport betreft een voorspelling van de algemene situatie in Afghanistan, hetgeen niet opweegt tegen de analyse van de huidige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst op basis waarvan het risico op ernstige schade in geval van terugkeer wordt beoordeeld en die u aantreft in het administratief dossier. Het arrest van de RvV aangaande een andere asielzoeker die uw voogd onder zijn hoede heeft, wordt neergelegd om aan te tonen dat uw voogd in bepaalde gevallen meewerkt aan de terugkeer van de asielzoeker naar zijn land van herkomst. Dat uw voogd in uw geval daaraan niet meewerkt, toont aan dat uw voogd overtuigd is dat terugkeer naar Afghanistan voor u niet mogelijk is, zo luidt de redenering. Het neergelede arrest staat geheel los van uw asielaanvraag en kan uw aanspraken dan ook niet ondersteunen. De melding dat uw voogd de persoonlijke overtuiging heeft dat terugkeer voor u niet mogelijk is, is evenmin dienstig voor het onderzoek van uw asielaanvraag.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het Noordoosten van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Kabul maar zeer weinig conflictgerelateerd nieuws komt. Kabul scoort erg laag wat betreft uitwaartse conflictgerelateerde ontheemding, en relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten, aantal burgerslachtoffers en aanwezigheid van mijnen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig "middel" maakt verzoeker gewag van een "gebrekkige motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen - subsidiaire bescherming". Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat uit de bijgebrachte stukken niet blijkt dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn en dat een subsidiaire bescherming niet kan toegekend worden; Vooreerst stelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het gegeven dat de voogd van verzoeker slechts meewerkt indien een terugkeer werkelijk mogelijk is, niet voldoende is om te besluiten dat een terugkeer in casu niet mogelijk is; De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent uit een arrest te kunnen afleiden dat de voogd van verzoeker zou hebben meegewerkt aan een terugkeer, quod non. Dit is een arrest van een andere minderjarige asielzoeker, met een andere voogd, dat louter aantoonde dat een terugkeer zeer moeilijk, tot onmogelijk is en heeft geen enkel uitstaans met de activiteiten van de voogd. Dit element werd volstrekt verkeerd geïnterpreteerd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en ondermijnt alleszins de nauwgezetheid die men mag verwachten bij een dergelijk fundamentele beslissing. Alleszins blijkt uit een email vanwege het IOM dd. 27 oktober 2014 IOM Afghanistan – Willem Dhaenens (Voogd), dat er geen contact meer kan worden genomen met familie; Herhaaldelijk trachtte het IOM de oom van verzoeker te contacteren, doch dit lukte niet. Daarnaast liet de oom weten dat verzoeker niet welkom was en dat hij niet voor hem kon zorgen. Hoewel deze mail toekwam na het interview (ondanks herhaaldelijk aandringen), staat deze weldegelijk het verhaal van verzoeker en de eerdere melding van het IOM, waarbij een terugkeer naar familie, onmogelijk blijkt. Het is dan ook zaak om uit te maken of de situatie in Afghanistan wel veilig is en of verzoeker geen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming; middels de mail wordt aangetoond dat verzoeker niet kan opgevangen worden door familie. Het is belangrijk om ook aan te stippen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naliet om alle meegedeelde documenten te bespreken. Zo legde de voogd een rapport neer van het Belgisch Comité voor hulp aan vluchtelingen (gehoorverslag vraag 21). De gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen liet weten dat zij op de hoogte was van dit document, zodat de fysieke neerlegging voor haar niet nodig was. Dit document, hoewel

doorslaggevend in de motivering om de subsidiaire bescherming al dan niet toe te kennen, wordt door haar dan ook foutief, niet besproken. Het rapport stelt onomwonden dat in 2013 en 2014 de situatie in Afghanistan werkelijk verslechtert, waarbij ze citeert uit internationale bronnen. De bevolkingsdruk, de economische malaise door het wegvallen van westerse steun en de onzekerheid over de herverkiezing van een president, eventueel Karzai, destabiliseren de regio ernstig. Uit de analyse van de huidige asielp praktijk blijkt volgens dit rapport dat asielinstanties aan de beoordeling van het intern beschermingsalternatief, niet de door de wet vereiste kwaliteit verlenen, zoals nochtans bepaald in artikel 48/5§3 van de vreemdelingenwet, welk strikter is dan artikel 3 van het EHRM. Ook in casu gaat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in op de werkelijke terugkeermogelijkheid en beperkt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich tot algemeenheden. Ze gaat in casu niet na of verzoeker werkelijk beschermd kan worden. Alleszins is de motivatie van de beslissing, nog in het midden gelaten of de commissaris dit verslag nu al dan niet naar waarde schat, onvolkomen; de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bespreekt het gewoon niet... Het maakte nochtans deel uit van de documenten die werden neergelegd en overgemaakt; dit blijkt onomstotelijk uit het gehoorverslag en als zodanig is de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende gemotiveerd en dient ze dus te worden verbroken. Ondergeschikt kan de Raad, gelet op de beperkte onderzoeksbevoegdheid, het dossier uiteraard terugzenden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en specifieke reden waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit rapport van het BCHV al dan niet naast zich neerlegt. Verder verslikt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bespreking van het rapport Jamestown Foundation bespreekt zowel de toekomst als de hedendaagse, rondt gevaarlijke toestand en niet slechts de toekomst, zoals gesuggereerd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook wat dit betreft, is de beslissing foutief gemotiveerd, minstens onnauwkeurig. Maar niet enkel veronachtzaamt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bijgebrachte documenten, ook haar eigen verslagen citeert ze, al dan niet bewust, foutief... Zo stelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing : " ... De provincie Kabul behoort tot het Noordoosten van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Kabul maar zeer weinig conflictgerelateerd nieuws komt. Kabul scoort erg laag wat betreft uitwaartse conflictgerelateerde ontheemding en relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten, aantal burgerslachtoffers en aanwezigheid van mijnen..." Wat schrijft het CEDOCA in haar rapport : "... In reële termen scoort Kabul laag wat betreft conflictgerelateerde ontheemding en middelmatig (dus niet laag, nvda) wat betreft aantal veiligheidsincidenten. Kabul scoort echter hoog wat betreft aantal burgerslachtoffers en aanwezigheid van mijnen. ..." Rapport CEDOCA p. 13 van 65 Het is toch minstens frappant dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het eigen rapport gewoonweg tegengesteld citeert... Zo is het risico voor de burgerbevolking hoog, zeker wat mijnen betreft...Het is dan ook duidelijk dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag minstens in overweging diende te nemen en ten gronde nagaan of verzoeker niet zou ressorteren onder het statuut van de subsidiaire bescherming. Mocht ze dit verzoek afwijzen, dan diende ze minstens haar eigen bijgebrachte rapporten correct te lezen en citeren...Minimaal kan verwacht worden van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij deze informatie checkt en er geen allegaartje van maakt. Het blijkt dan ook dat verzoekers relaas wel degelijk klopt en terecht aanspraak maakt op erkenning als vluchteling, dan wel op de subsidiaire bescherming. Dit maakt dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden herroepen. Ondergeschikt verzoekt verzoeker om het dossier opnieuw naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te zenden voor verder onderzoek gelet op de manifest foutieve interpretatie van haar eigen rapporten en de nieuwe stukken die (de voogd van) verzoeker ontving."

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift de in de bijgevoegde inventaris als volgt aangeduide documenten: "Email IOM aan voogd dd. 27 oktober 2014", "Rapport BCHV dd. juni 2014" en "p. 13 rapport CEDOCA".

2.2. De Raad verwijst vooreerst naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van

State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen enerzijds met de Taliban en anderzijds met de autoriteiten omdat een van zijn broers, een aan de Taliban verbonden dorpsmullah, wapens in hun tuin had verstopt en hij de autoriteiten hierover had ingelicht, en daarnaast omdat een andere broer gedurende een aantal jaar in het Afghaans nationaal leger (ANA) diende.

2.3.2. In 's Raads arresten nr. 99 295 van 20 maart 2013 en nr. 127 329 van 23 juli 2014 werd tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas besloten en als volgt geoordeeld:

Arrest nr. 99 295 van 20 maart 2013 inzake verzoekers eerste asielaanvraag:

“Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen geloofwaardige vrees voor de Afghaanse autoriteiten kan inroepen, (ii) zijn problemen met de taliban weinig geloofwaardig zijn, (iii) na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers uit Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en (iv) de overige neergelegde stukken geen afbreuk doen aan de vermelde conclusie.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert. Zo wordt er in eerste instantie op gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas waar hij voorhoudt dat zijn broer bomvesten met elektrische bedrading, raketten en explosief poeder begroef op 5 meter van de gezinswoning gelet op het explosierisico van dergelijk materiaal waarmee hij niet alleen zichzelf maar ook het hele gezin in gevaar bracht.

Zo verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal een fout begrip heeft van de noties “woning” en “poort” en stelt dat de boerderij een ommuurde vesting is en de poort uitgaat op de voortuin, zodat het begraven op dichte afstand van de poort niet hetzelfde is als het begraven op dichte afstand van het woonhuis, de munitie zich naast het pad naar het huis bevond, zodat er ook weinig of geen gevaar was voor de bewoners en hij enkel kan gissen waarom zijn broer niet de exacte plaats waar de munitie verstopt was aan zijn twee taliban-collega's aangaf, kan hij de Raad niet overtuigen. Uit de tekening die verzoeker zelf maakte en die als bijlage bij het gehoorverslag is gevoegd, alsook uit de verklaringen van verzoeker (gehoorverslag CGVS, p. 18 en tekening 1) blijkt duidelijk dat verzoekers broer de munitie zou begraven hebben op vijf meter van het huis. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verzoekers broer, die in het dorp als mullah een goede reputatie genoot, bomvesten met elektrische draden, raketten en explosief poeder (gehoorverslag CGVS, p. 17) op vijf meter van de woning waar hij verblijft met zijn moeder en broer, zou begraven zonder iemand op de hoogte te brengen. Deze verklaringen maken verzoekers asielrelaas compleet ongelooftwaardig. De ongelooftwaardigheid van het hele relaas wordt verder ondersteund door verzoekers vage en incoherente verklaringen zoals blijkt uit wat volgt.

In de mate verzoeker stelt dat hij ook voor de Afghaanse autoriteiten vreest, aangezien er twijfels waren over verzoekers betrokkenheid en de Afghaanse autoriteiten niet veel meer nodig hebben om mensen

te arresteren en te betichten, gaat hij voorbij aan zijn eigen verklaringen over de voorgehouden feiten. Immers, zoals in de bestreden beslissing reeds werd gesteld, "Was u een verdachte geweest, hadden ze een arrestatiebevel voor u meegebracht of hadden ze u, met of zonder arrestatiebevel, overgebracht naar het districtshuis. Toen de autoriteiten een tweede maal bij u thuis waren langs geweest, was dit omdat u op eigen initiatief hen op de hoogte gesteld had van de ammunities die jullie bij u thuis hadden aangetroffen (CGVS p. 8 en 18). Hiermee schudt u alle verdenkingen van u af, moesten die al bestaan hebben, wat ook blijkt uit de reactie van de autoriteiten. Ze vroegen of u wist wie de ammunities op die plaats verborgen had. Als u een negatief antwoord geeft, vragen ze u om, als hij terug opduikt, uw broer door te sturen naar het districtskantoor (CGVS p. 18). Was u daadwerkelijk een verdachte geweest hadden ze u ter plekke gearresteerd. U had immers een wapencache gerapporteerd op vijf meter van uw voordeur (CGVS p. 18) waarvoor u tegenover de autoriteiten geen verklaring kon geven van hoe die daar geraakt was (CGVS p. 18). Waren er voordien verdachtmakingen geweest tegenover u dan zouden ze u gearresteerd hebben. Dat ze dit niet deden, is dan ook een bewijs dat u absoluut geen verdachte was."

Bovendien meent verzoeker dat het niet onlogisch is dat de politie meerdere malen langskwam, alsook dat de politie dit deed op een ogenblik dat verzoekers broer niet thuis was aangezien de politie het uurrooster van zijn broer noch diens komen en gaan kent. Volgens verzoeker kijkt verweerder dan ook niet met een realistische, niet-Westerse bril naar de situatie in Afghanistan en lijkt hij een Westers geordende maatschappij te transponeren naar Afghanistan.

Waar verzoeker meent dat verweerder niet met een realistische, niet-Westerse bril naar de situatie in Afghanistan kijkt en een Westers geordende maatschappij lijkt te transponeren naar Afghanistan, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker hier geen concrete elementen voor aanbrengt. Verweerder heeft immers een uitgebreide analyse gemaakt van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in het kader van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien heeft verweerder zich blijkens de vragenlijst en het gehoorverslag degelijk geïnformeerd over de persoonlijke levensomstandigheden van verzoeker in zijn regio van herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 3-7 en vragenlijst, administratief dossier, stuk 10). De Raad merkt overigens ook op dat het niet onredelijk is te verwachten dat politiediensten in het kader van een onderzoek naar een bepaalde persoon voorbereid tewerk gaan, waar ook ter wereld. Aldus merkt de bestreden beslissing terecht op dat het op zijn minst opmerkelijk is "dat als de autoriteiten iemand willen arresteren en over een arrestatiebevel beschikken (er is dus over nagedacht) hem opzoeken waar de kans het kleinst is om hem te vinden". De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de Afghaanse autoriteiten wordt geviséerd of gezocht, om welke reden dan ook.

Verzoeker meent helemaal niet onduidelijk te zijn geweest aangaande het begraven door zijn broer van ammunities. Verzoeker bevestigde tot twee maal toe dat hij dit 's morgens aan zijn moeder vertelde. Volgens verzoeker is het feit dat één en ander niet duidelijk is, misschien toe te schrijven aan de vertalingsstap waardoor sommige nuances of details niet correct worden weergegeven. Verzoeker stelt vervolgens dat het voor zich spreekt dat gesofisticeerd materiaal niet meteen ter plaatse kan worden gebracht. Volgens verzoeker is er dan ook geen sprake van tegenstrijdigheden en zoekt verweerder spijkers op laag water.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert blijkt uit de lezing van het gehoorverslag het volgende: "Eerst kan men afleiden uit uw verklaringen dat u dit deed nadat uw broer was weggegaan (CGVS p. 8). Dit zou dan in de vroege avond geweest moeten zijn (CGVS p. 9). Even later bevestigt u dat u haar verwittigd heeft nadat uw broer vertrokken was en voegt u eraan toe dat het de volgende nacht was (CGVS p. 16) terwijl u even later vermeldt dat dit in de morgen was (CGVS p. 16). Om deze onduidelijkheid uit te klaren wordt u even later nogmaals gevraagd wanneer u uw moeder op de hoogte bracht, waarop u antwoordt dat u dit bij het ontbijt deed (CGVS p. 16) wat zou betekenen dat u haar pas de volgende dag op de hoogte zou gebracht hebben." Gelet op de impact van de gebeurtenis, indien dit op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker zonder aarzelen minstens precies moet kunnen aangeven op welk tijdstip hij zijn moeder inlichtte over zijn broers graafactiviteiten.

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker niet aantoont op welke manier er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan zodanig dat er verkeerdelijk onduidelijkheid zou zijn ontstaan omtrent het tijdstip waarop verzoeker zijn moeder inlichtte over de ammunities die zijn broer verborgen had. Verzoeker werd aan het begin van het gehoor immers duidelijk gemaakt dat hij onmiddellijk dient te melden wanneer hij de tolk niet goed begrijpt. Op het einde van het gehoor bevestigde verzoeker dat hij de tolk goed begrepen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 23). Ook wat betreft de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dient te worden opgemerkt dat verzoeker de kans kreeg opmerkingen te formuleren of nog iets toe te voegen, hetgeen verzoeker heeft nagelaten. Door de vragenlijst te ondertekenen bevestigde verzoeker uitdrukkelijk dat de erin vervatte

verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (vragenlijst, administratief dossier, stuk 10, p. 3 en 4). Niets wijst er dan ook op dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan.

Aangaande de ontmoeting met de vrienden van zijn broer stelt verzoeker dat hij nooit verklaard heeft dat die vrienden niet hadden aangeklopt bij hem thuis, omdat verzoeker dit niet kon weten daar hij er niet bij was. Verzoeker stelt dat er geen onduidelijkheid kan zijn over het feit dat hij de vrienden tegenkwam en ze mee naar huis nam, waar ze aan de deur bleven wachten. Verzoeker brengt vervolgens zijn moeder op de hoogte, die naar de poort gaat en vanachter de poort met de vrienden praat. Bovendien wijst verzoeker erop dat het allerm minst vreemd is dat de taliban het huis zelf niet onderzoeken, daar zij op dat ogenblik nog niet wisten dat de ammunitie reeds door de politie werd opgepikt. Het is zeer aannemelijk dat in de op tradities en eer gebouwde rurale maatschappij van Afghanistan de taliban beschroomd zijn om de woning van verzoeker te betreden.

Blijkens het gehoorverslag zijn verzoekers verklaringen omtrent zijn broers vrienden eveneens behept met tegenstrijdigheden. Immers, verzoeker verklaarde eerst dat de vrienden hem een ultimatum hadden gesteld en vervolgens het huis binnen gingen om zijn moeder over het incident in te lichten (gehoorverslag CGVS, p. 8), om later te stellen dat zijn moeder zelf contact had met de twee vrienden (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 21). Het louter achteraf bevestigen van één van de verklaringen kan opnieuw niet de vastgestelde tegenstrijdigheden ongedaan maken.

Vervolgens stelt verzoeker nooit beweerd te hebben dat de taliban op de hoogte was van het gegeven dat de wapens door de politie waren gevonden, wel dat ze er van op de hoogte zouden zijn gekomen "door de tam tam die in de dorpen rond gaat". Volgens verzoeker is er dan ook geen tegenstrijdigheid. De taliban zouden verzoeker vermoorden als ze te weten kwamen dat de wapens en munitie in handen van de politie kwamen én ze lieten weten dat verzoeker de wapens diende terug te bezorgen aan hen.

De Raad merkt op dat de manier waarop de taliban in verzoekers asielrelaas op de hoogte is gekomen van het gegeven dat de wapens door de politie waren gevonden, niet relevant is en bijgevolg geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker twee verschillende verklaringen aflegde aangaande de dreigbrief van de taliban: in een eerste verklaring zijn de taliban uit op wraak terwijl zij in een tweede verklaring verzoeker en zijn familie trachten te bewegen tot het terugbezorgen van de wapens (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 19).

Gelet op deze vaststellingen samen komt de Raad tot de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en dat hij zijn vrees voor de Afghaanse autoriteiten en de taliban niet aannemelijk maakt. De verwijzing naar de Subject Related Briefing – "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse", waar op pagina 7 expliciet verwezen wordt naar het vinden van opslagplaatsen van, maakt verzoekers ongeloofwaardig bevonden relaas niet geloofwaardig. Verzoekers vrees voor vervolging moet concreet aannemelijk worden gemaakt en in zijn relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan, provincie Kaboel zodat in casu dient te worden nagegaan of in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Kaboel in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Rekening houdend met de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 17), is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kaboel dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers in Afghanistan sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit de bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat de situatie in de provincie Kaboel duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident in december 2011 na, blijkt uit deze analyse dat de provincie Kaboel opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.”

Arrest nr. 127 329 van 23 juli 2014 inzake verzoekers tweede asielaanvraag:

“De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, deels volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag, alsook nieuwe elementen aanbrengt.

De commissaris-generaal oordeelde in kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds op 26 oktober 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof gehecht kon worden aan de asielmotieven van verzoeker. De beslissing van de commissaris-generaal werd bevestigd door de Raad in het arrest nr. 99 295 van 20 maart 2013, waarin de Raad stelt dat hij tot de conclusie komt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en dat hij zijn vrees voor de Afghaanse autoriteiten en de taliban niet aannemelijk maakt, waardoor de erin vastgestelde ongeloofwaardigheid vaststaat.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn relaas dat hij reeds aanhaalde in zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker brengt in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen elementen aan die de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag zouden wijzigen. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Ook in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot de elementen die hij reeds aanbracht in zijn eerste asielaanvraag.

Voorts brengt verzoeker elementen aan die geen verband houden met zijn vorige asielaanvraag.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en

alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Met betrekking tot verzoekers verklaringen inzake gebeurtenissen die geen verband houden met zijn vorige asielaanvraag, namelijk dat hij nog een oudere broer heeft met de naam Q.S. die gedurende enkele jaren in het ANA actief was waardoor hij in geval van terugkeer de taliban nog meer vreest (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15) en het feit dat zijn moeder en broer Q.S. overleden zijn (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 12), zodat hij niet meer over een familiaal netwerk beschikt in geval van terugkeer naar Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat aan verzoekers verklaringen betreffende het hebben van een oudere broer Q.S. die gedurende enkele jaren in het ANA actief was geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker het bestaan van zijn broer Q.S. niet vermeldde naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker verklaarde immers dat hij één jongere broer heeft met de naam M. en één oudere met de naam mullah M. (gehoorverslag CGVS 4 oktober 2012, p. 6, verklaring DVZ 24 mei 2012, vraag 30). Verzoekers verklaring dat hij foutief werd geadviseerd door Afghaanse vrienden die stelden dat de asielinstanties geen geloof zouden hechten aan een asielrelaas waarbij de ene broer in dienst van het ANA is en de andere broer een bij de taliban actieve mullah is, volstaat niet. Immers rust op elke asielzoeker een medewerkingsplicht, volgens dewelke hij correcte en volledige verklaringen moet afleggen. Bovendien hoefde een dergelijke overweging het louter vermelden van de bestaan van een derde broer, zonder zijn vermelding van zijn activiteiten bij het ANA, niet in de weg staan. De vaststelling dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag frauduleuze verklaringen aflegde over zijn familiesamenstelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn huidig voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omwille van een broer die activiteiten bij het ANA had.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt betreffende het bestaan van een band van bloedverwantschap tussen hemzelf en de op de door hem voorgelegde foto's afgebeelde man. De overgemaakte foto's, onafhankelijk van eventueel fysieke gelijkenissen tussen de persoon op de afgebeelde foto's en verzoeker, laten niet toe te oordelen of de persoon op de foto's daadwerkelijk verzoekers broer is en hebben dan ook geen objectieve bewijswaarde. Foto's of andere documenten die een band van bloedverwantschap zou kunnen aantonen heeft verzoeker niet (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 6). Verzoeker geeft wel aan dat hij de taskara van zijn broer kan opvragen, doch stelt de Raad vast dat op heden dergelijk document niet voorligt. Gelet op de contacten die verzoeker onderhoudt met zijn oom, wat blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 november 2013 waarbij hij stelt dat hij de dag ervoor nog contact had met zijn oom (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 20) en gelet op zijn verklaring dat hij de taskara van zijn moeder en broer reeds gevraagd heeft aan zijn oom (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 10), is het dan ook niet onredelijk te verwachten dat verzoeker bijkomende documenten zou kunnen voorleggen van de bloedverwantschap met zijn broer, indien Q.S. werkelijk zijn broer is. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten.

Ook het feit dat verzoeker documenten neerlegt van het leger en een medisch attest waarop de naam van zijn broer voorkomt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen bewijs neerlegt van het bestaan van een band van bloedverwantschap tussen hemzelf en de persoon die vernoemd wordt

op de door hem neergelegde documenten. Waar verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS stelt dat zijn naam voorkomt op de door hem neergelegde documenten, blijkt uit de bijgevoegde vertalingen geenszins als zou verzoekers naam voorkomen in de door hem neergelegde documenten van het ANA (administratief dossier, stuk 15), wat verzoeker ook erkent tijdens het gehoor waar hij stelt dat zijn naam niet op die documenten vermeld staat daar hij niet voor het ANA werkte (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 6). In zoverre verzoeker aangeeft dat zijn naam wel op de enveloppe geschreven staat (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 6), wijst de Raad er op dat dit de standaardprocedure is wanneer er post naar een bestemming wordt gestuurd, doch dat dit geenszins een bewijs van een band tussen hem en de persoon op de door hem neergelegde foto's of de naam op de door hem neergelegde documenten aantoont. Gelet op het ontbreken van overige elementen die op het bestaan van een bloedverwantschap kunnen wijzen, vormen de foto's van een persoon, die eventueel fysieke gelijkenissen met verzoeker vertoont, geen begin van bewijs van een bloedverwantschap.

De Raad stelt vast dat dan ook sterk getwijfeld kan worden aan verzoekers verklaringen als zou hij een broer Q.S. hebben die enkele jaren activiteiten voor het ANA heeft gehad. Te meer daar verzoeker weinig afweet van deze broer en zijn activiteiten, terwijl hij met deze broer toch enkele keren contact had na zijn terugkeer (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 5). Verzoekers verklaring dat hij het met zijn broer niet heeft gehad over zijn werk omdat zijn broer zijn been verloor in een gevecht en hij alleen maar triester zou worden (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 5) kan niet overtuigen. Immers is het niet aannemelijk dat verzoeker aangaande het werk van zijn broer bij het ANA, waardoor verzoeker meent vervolging te moeten vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, niet meer informatie kan geven. Van een asielzoeker mag immers een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent zijn asielrelaas. Verzoeker had immers, gelet op zijn contacten met zijn broer en zijn contacten met zijn oom, de mogelijkheid om meer informatie te bekomen aangaande het werk van zijn broer bij het ANA, wat volgens zijn verklaring aanleiding zou geven tot vervolging door de taliban. Gelet op het feit dat verzoeker aldus aangaf te vrezen voor de taliban bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van het werk van zijn broer en hij zelf over bijzonder weinig informatie beschikte over het werk van zijn broer, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat verzoeker van voornoemde contacten met zijn broer en oom gebruik maakte om meer informatie te bekomen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de rang van zijn broer in het leger niet kent (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 4), terwijl op een van de medische documenten die hij betreffende zijn beweerde broer Q.S. neerlegt nochtans de rang van sergeant wordt vermeld. Gelet op de verschillende mogelijkheden die verzoeker had om verdere inlichtingen in te winnen over het werk van zijn broer bij het ANA, een gebeurtenis die aan de basis ligt van zijn voorgehouden vrees voor vervolging, is het niet aannemelijk dat verzoeker een gebrekkige kennis zou hebben over zijn broer en diens tewerkstelling. Verzoeker kan dan ook, gelet op voorgaande, in zijn verzoekschrift niet dienstig zijn onwetendheid over verschillende aspecten met betrekking tot zijn broer en diens werk en thuiskomst, vergoelijken door te wijzen op het feit dat hij reeds op de vlucht was toen de gebeurtenissen zich voordeden. Verzoekers verzuim om zich grondig te informeren met betrekking tot zijn broer en diens activiteiten bij het ANA en om de documenten grondig door te nemen, getuigt van een gebrekkige interesse in zijn beweerde problemen, hetgeen de geloofwaardigheid en de ernst ervan in grote mate aantast.

De door verzoeker voorgelegde documenten vermogens geenszins de bovenstaande appreciatie om te buigen. De Raad wijst er vooreerst op dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit onderhavig arrest. Betreffende de scan van het medisch attest van verzoekers beweerde broer Q.S. en de scans van de twee documenten aangaande de militaire dienst van verzoekers beweerde broer Q.S., herhaalt de Raad dat het feit dat verzoeker documenten neerlegt van het leger en een medisch attest waarop de naam van zijn broer voorkomt, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker geen bewijs neerlegt van het bestaan van een band van bloedverwantschap tussen hemzelf en de persoon die vernoemd wordt op de door hem neergelegde documenten. Bovendien wijst de Raad er op dat scans geen waarborg bieden inzake de authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Wat betreft de vier foto's die verzoeker overmaakt en waarbij hij verklaart dat zijn broer Q.S. hierop staat afgebeeld, herhaalt de Raad dat foto's niet toelaten te oordelen of de persoon op de foto's daadwerkelijk verzoekers broer is en dan ook geen objectieve bewijswaarde hebben.

Zelfs indien geloof kan gehecht worden aan het bestaan van een broer Q.S. die in het ANA gewerkt heeft, quod non, waardoor verzoeker volgens zijn verklaringen zou dienen te vrezen voor de taliban omdat hij de broer is van iemand die voor het ANA gewerkt heeft, wijst de Raad er op dat een eventueel niet-betwist risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op

ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen enkel dat hij vreest voor zijn leven bij terugkeer naar zijn land van herkomst doordat het feit dat zijn broer bij het leger zat voor problemen zou kunnen zorgen, waarna hij aangeeft, op de vraag waarom dat dan voor problemen zou kunnen zorgen met de taliban, dat hij zeker gedood zal worden door de taliban, dat hij reeds vertelde over zijn problemen die hij met de taliban had en dat het feit dat zijn broer in het leger zat er zeker zal voor zorgen dat hij problemen met de taliban krijgt (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). In zoverre hij verwijst naar de problemen met de taliban waarover hij reeds vertelde, kan hij dergelijke verwijzing niet dienstig aanvoeren daar geen geloof werd gehecht aan verzoekers asielrelaas zoals naar voren gebracht ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag en verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag geen elementen aanbrengt die de conclusie van de commissaris-generaal en de Raad naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot de stelling dat hij problemen zou kunnen hebben met de taliban doordat zijn broer in het leger werkte. Dit kan geenszins beschouwd worden als het in concreto aantonen van een vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade. Verzoeker heeft, behalve de reden van vertrek van zijn broer Q.S., zijnde een twist tussen zijn broer Q.S. en zijn broer mullah M., geen problemen aangehaald die zijn broer Q.S. zou hebben gehad met de taliban na zijn thuiskomst een jaar voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal, terwijl hij verklaarde dat zijn broer teruggekeerd is en bij zijn oom ging wonen alsook een bepaalde periode elders ging wonen, doch in hetzelfde district (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 10). Verzoeker slaagt er geenszins in zijn vrees voor vervolging aan te tonen.

Betreffende verzoekers verklaring dat zijn moeder en zijn broer zijn omgekomen bij een overstroming, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs heeft aangebracht (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 9). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij een officieel verslag bijbracht dat verhaalt over de overstromingen in de regio waar zijn broer en moeder woonden en waarbij wordt aangehaald dat er slachtoffers vielen, stelt de Raad vast dat een dergelijk document niet werd bijgebracht door verzoeker, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, of verzoeker minstens niet duidelijk maakt om welk bijgevoegd document het in casu gaat. Bovendien wijst de Raad er op dat een dergelijk document dat melding maakt van de overstroming in de regio waar zijn broer en moeder woonden en waarbij wordt aangehaald dat er slachtoffers vielen, enkel een bewijs zou kunnen vormen van het bestaan van een overstroming in een bepaalde regio waarbij slachtoffers vielen, doch geenszins van het feit dat verzoekers broer en moeder bij deze overstroming zouden zijn omgekomen.

Voorts wenst de Raad er op te wijzen dat het feit dat verzoekers broer en moeder zouden zijn overleden in een overstroming, geen elementen uitmaken die bijdragen aan verzoekers vrees voor vervolging. Verzoeker haalt het vermeende overlijden van zijn moeder en broer aan ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag om aan te tonen dat hij niemand meer heeft in Afghanistan om hem te steunen (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 11). De Raad wijst er op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet terecht kan bij zijn oom, waar hij reeds drie dagen verbleef voor zijn vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS 4 oktober 2012, p. 9) en waar ook zijn broer en moeder (en zijn kleine broer) verbleven gedurende verschillende periodes het afgelopen jaar, volgens verzoekers verklaringen (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 6-10). Op de vraag of het mogelijk zou zijn voor verzoeker om terug te keren naar zijn oom, antwoordt verzoeker dat hij zijn oom reeds opbelde toen hij hoorde van de dood van zijn moeder en broer en stelde dat hij wilde terugkeren, doch dat zijn oom antwoordde dat hij niet mocht terugkeren, dat daardoor zijn moeder niet zou terugkeren en dat hij daardoor niet alleen zijn eigen leven maar ook dat van de oom in gevaar zou brengen (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 10). Gelet op het feit dat verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade heeft aannemelijk gemaakt in zijn hoofde, kan hij niet dienstig voorhouden dat zijn oom niet wil dat hij terugkeert daar hij zijn eigen leven en bijgevolg ook dat van zijn oom in gevaar zou brengen. Verzoeker haalde geen andere elementen aan waarom hij niet, bij zijn eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, bij zijn oom kan verblijven. De documenten van het Rode Kruis van april 2013 waaruit zou blijken dat verzoekers familie vertrokken is met onbekende bestemming uit Qalai Nazara, zijn niet meer terzake dienend, daar verzoeker zelf verklaarde op 5 december 2013 dat zijn oom heden in zijn nieuwe, gerenoveerde huis woont in Qalai Nazara (gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 8 en 10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen slaagt verzoeker er niet in een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat volgens verzoekers verklaringen zijn (overleden) moeder, broer(s) en zijn oom in het district Paghman in de provincie Kabul wonen (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 10 en 15, gehoorverslag CGVS 5 december 2013, gehoorverslag CGVS 5 december 2013, p. 6-10).

De commissaris-generaal motiveert terecht als volgt: "Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de district Paghman van de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse.

Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kaboel behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er zich in het eerste kwartaal van 2013 meer aan de AGE's toegeschreven incidenten hebben voorgedaan dan in het eerste kwartaal van 2012, maar dat het aantal aanslagen in deze periode nog ver onder het aantal aanslagen in dezelfde periode van 2011 ligt. Het aantal burgerslachtoffers is significant gedaald, echter is er wel een sterke toename van het aantal doelgerichte moorden (op overheidsmedewerkers) in de provincie. Met betrekking tot het district Paghman wordt in de geraadpleegde bronnen slechts melding gemaakt van een beperkt aantal incidenten op basis waarvan bezwaarlijk kan worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Verzoeker betwist deze motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier, niet zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Betreffende de door verzoeker voorgelegde documenten, met name het handgeschreven document van de voogd, een document inzake relaxatietherapie en een medisch attest van verzoekers huisarts, motiveert de commissaris-generaal terecht als volgt "Wat betreft het handgeschreven document dat uw voogd tijdens het gehoor overmaakte waarbij verwezen wordt naar algemene rapporten over Afghanistan dient opgemerkt te worden dat dit geen ander licht werpt of de door u afgelegde verklaringen inzake uw asielrelaas. Inzake het document dat u voorlegt uitgaande van de persoon die u relaxatietherapie geeft en het medisch attest uitgaand van uw huisarts dient te worden vastgesteld dat dit laatste document weliswaar melding maakt dat u niet in staat zou zijn gehoord te worden, maar dat dit document slechts op het einde van het gehoor aan het Commissariaat-generaal werd afgegeven en noch voor noch tijdens het gehoor gemeld werd dat u niet in staat zo zijn gehoord te worden. In elk geval volstaat de inhoud van het attest van uw huisarts geenszins als verklaring voor de vaststelling dat uw beweringen in het kader van uw huidige asielaanvraag niet het minst geloofwaardig zijn. Wat betreft de vraag van uw advocaat meester J. Helsen aan het CGVS om u als een niet interviewbare alleenstaande asielzoeker (NIAK) te beschouwen dient eveneens opgemerkt te worden dat het enkel attest van een huisarts niet volstaat om te stellen dat u niet in staat bent gehoord te worden. Al evenmin bleek uit uw verklaringen en/of uw gedragingen tijdens het gehoor dat u niet in staat was gehoord te worden." Verzoeker betwist deze motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier, niet zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgeleggen.

2.3.3. In het kader van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een verzoek aan het IOM (International Organization for Migration) om onderzoek te doen naar zijn familiesituatie, een rapport van de Jamestown Foundation over de toekomstige strategieën van de Taliban, zeven verklaringen over zijn houding en engagement in België en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.4. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn huidige derde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze volledig overeenkomen met de asielmotieven die u in uw eerste twee asielaanvragen heeft uiteengezet, met name dat u vervolging vreest vanwege de Taliban omdat een van uw broers bij het Afghaans leger tewerk was gesteld terwijl u de wapenvoorraad van uw andere broer, een talib, aangaf bij de politie, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter de asielmotieven die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, herhaalt is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Tegen deze overweging wordt in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer gevoerd zodat dit motief onverminderd staande blijft en door de Raad tot het zijne worden gemaakt.

2.3.5. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen. Met betrekking tot die documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“De neergelegde stukken kunnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. U legt immers geen stukken neer die als bewijskrachtig kunnen worden beschouwd in het kader van uw asielaanvraag. De brief waarin u het IOM naar een onderzoek van uw familiesituatie in Afghanistan

vraagt kan uw beweringen niet ondersteunen, temeer moet vastgesteld worden dat uw verklaringen betreffende de lotgevallen van uw familie ongeloofwaardig zijn gebleken, waardoor moet worden besloten dat ervan kan worden uitgegaan dat u in geval van terugkeer nog steeds beroep kan doen op uw netwerk. De zeven verklaringen over uw schoolcarrière, uw sociaal leven en tewerkstelling in België hebben geen uitstaans met uw vrees op vervolging of risico op ernstige schade dat u zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Het rapport van de Jamestown Foundation stelt dat de Taliban in haar aanvallen bijzonder focust op de nationale inlichtingendienst en uit daarnaast de verwachting dat de Taliban vooral in 2015 zal proberen grote terreinwinst te boeken. Dit rapport betreft een voorspelling van de algemene situatie in Afghanistan, hetgeen niet opweegt tegen de analyse van de huidige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst op basis waarvan het risico op ernstige schade in geval van terugkeer wordt beoordeeld en die u aantreft in het administratief dossier. Het arrest van de RvV aangaande een andere asielzoeker die uw voogd onder zijn hoede heeft, wordt neergelegd om aan te tonen dat uw voogd in bepaalde gevallen meewerkt aan de terugkeer van de asielzoeker naar zijn land van herkomst. Dat uw voogd in uw geval daaraan niet meewerkt, toont aan dat uw voogd overtuigd is dat terugkeer naar Afghanistan voor u niet mogelijk is, zo luidt de redenering. Het neergelegde arrest staat geheel los van uw asielaanvraag en kan uw aanspraken dan ook niet ondersteunen. De melding dat uw voogd de persoonlijke overtuiging heeft dat terugkeer voor u niet mogelijk is, is evenmin dienstig voor het onderzoek van uw asielaanvraag.”

Verzoeker brengt geen concrete en valabele elementen bij die aan deze pertinente overwegingen vermogen afbreuk te doen.

Hij brengt vooreerst niets in tegen de overweging uit de bestreden beslissing omtrent de door hem in het kader van zijn huidige asielaanvraag aangebrachte verklaringen over zijn schoolcarrière, sociaal leven en tewerkstelling in België, doch laat dit volledig ongemoeid, waardoor wordt aangenomen dat hij dit motief niet betwist.

Betreffende het in het kader van zijn huidige asielaanvraag neergelegde arrest van de Raad oppert verzoeker thans in zijn verzoekschrift dat *“dit (...) een arrest van een andere minderjarige asielzoeker”* is *“met een andere voogd, dat louter aantoonde dat een terugkeer zeer moeilijk, tot onmogelijk is en heeft geen enkel uitstaans met de activiteiten van de voogd”*. Verzoeker bevestigt de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het neergelegde arrest geheel losstaat van zijn asielaanvraag en zijn aanspraken dan ook niet kan ondersteunen.

Verzoekers huidige kritiek dat in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt, het door hem neergelegde rapport van de Jamestown Foundation niet enkel de toekomst, maar ook de hedendaagse ronduit gevaarlijke toestand bespreekt, neemt niet weg dat het rapport slechts een algemene schets (en voorspelling) geeft van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en dan ook, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, niet opweegt tegen de specifieke analyse van de huidige concrete veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zoals die blijkt uit en geschetst wordt in de informatie bijgevoegd aan het administratief dossier, en op grond waarvan de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoeker bij terugkeer geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot verzoekers verwijt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om het door zijn voogd neergelegde rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) te bespreken, terwijl het document *“nochtans deel uit”* maakt *“van de documenten die werden neergelegd en overgemaakt”* en dit *“onomstotelijk uit het gehoorverslag”* blijkt, stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker op zeer algemene wijze poneert, nergens uit het gehoorverslag, en meer algemeen het administratief dossier, blijkt dat door verzoeker of zijn voogd het betreffende rapport, dat hij thans als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt, daadwerkelijk werd overgemaakt. Uit het gehoorverslag, en meer bepaald vraag 21 van de *“verklaring meervoudige aanvraag”* d.d. 9 oktober 2014 blijkt enkel dat verzoekers voogd hiernaar heeft verwezen, maar niet dat het rapport werd overgemaakt. Verzoeker laat hoe dan ook na te preciseren in welke zin dit rapport -dat over het intern vestigingsalternatief handelt, terwijl hier in de bestreden beslissing totaal geen sprake van is- doorslaggevend zou zijn in de motivering van de subsidiaire bescherming, zoals hij zeer algemeen beweert.

Betreffende de brief waarin verzoeker het IOM naar een onderzoek van zijn familiesituatie in Afghanistan vraagt, stelt de Raad vast dat dit schrijven, dat uitgaat van verzoeker zelf, geen concrete en objectieve informatie bevat omtrent zijn beweerde vervolgingsproblemen in Afghanistan, doch louter steunt op en vertrekt vanuit verzoekers eigen verklaringen. Het is dan ook geenszins van aard om

afbreuk te doen aan de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, zoals die eerder werd vastgesteld in 's Raads arresten nrs. 99 295 en 127 329 van respectievelijk 20 maart 2013 en 23 juli 2014.

Gelet op hetgeen voorafgaat, werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op grond van de gegevens die hem werden aangereikt en waarover hij bij het nemen van de bestreden beslissing beschikte, terecht geoordeeld dat door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen worden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.4. Verzoeker legt thans als bijlage aan zijn verzoekschrift evenwel een nieuw document voor van het IOM.

Het betreft een e-mail d.d. 27 oktober 2014 van IOM Brussel aan verzoekers voogd gericht. Hieruit blijkt dat deze organisatie, op vraag van verzoeker, de oom langs moederszijde, A.A., heeft gecontacteerd, dat die oom op vraag van de organisatie op 29 mei 2014 naar het kantoor van IOM in Kabul ging en er een gesprek met de organisatie had, en dat nadien nog meermaals en herhaaldelijk door het IOM contact met verzoekers oom werd gezocht, doch steeds tevergeefs.

Uit de mail blijkt dat verzoekers oom A.A. tijdens de ontmoeting met IOM op 29 mei 2014 de familiesituatie van verzoeker schetste en dat zijn oom uitdrukkelijk aangaf dat het voor hem onmogelijk is om verzoeker op te vangen, dat hij dit niet kan en wilt doen, en dat hij verzoeker niet zal adviseren om terug te keren.

De Raad is dan ook van oordeel dat uit niets blijkt dat verzoeker, een minderjarige die inmiddels 5 jaar geleden zijn land van herkomst ontvluchtte en nu ongeveer drie jaar in België verblijft, naast die oom A.A., die blijkens voormelde informatie duidelijk weigert om zijn neef, verzoeker, bij terugkeer op te vangen, in Afghanistan over een familie- of sociaal netwerk beschikt, laat staan dat hij daar opvang zou kunnen vinden. Dat verzoeker, thans nog steeds minderjarig, bij terugkeer naar zijn land van herkomst opvang zou (kunnen) vinden, in de eerste plaats te denken bij familie is ten zeerste twijfelachtig, en houdt op zich dan ook een reëel risico in op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad is dan ook van oordeel dat, gegeven deze omstandigheden, verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS